

Ne ítélkezzünk!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.”

Tudom, persze, tudom, mégis minden alkalommal belerendül a szívem ebbe a mondatba: „Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot.”

Ami valójában kicsit meglepő is: Mert hát ki, ha Ő nem? Hiszen az ítélet, az olyan tökéletesen objektív dolognak tűnik: végre megmondja valaki rendesen – ilyen legalábbis, amikor én ítélkezem. Mások felett nagyon pontosan, nagyon szigorúan, és magam felett épp ilyen könyörtelenül, talán észre sem vett félmondatokban, keserű önostorozásokban, cinikus vállvonásokban. „Én ezt úgysem tudom jól csinálni.” „Én erre soha nem leszek képes.” „Rossz vagyok”, „önző vagyok”, „ostoba vagyok”, „reménytelen vagyok”.

Nyilván, persze, időnként vagy időről időre így is viselkedem. De még János szövege sem nevezi – ő sem ítéli – gonosznak azt, „aki gonoszat tesz”.

Én viszont máris megítéltem és elítéltem magam: megérkeztem, önként beléptem a sötétségbe. Ami egyfelől a tisztánlátás elvesztése, a magyarázkodás és önfelmentegetés kényszere, de épp ennyire érzelmi sötétség is. Tényleg lehet ilyenkor szeretni a sötétet: hiszen elrejt. Láthatatlanná teszi a szégyenemet. És láthatatlanná tesz engem magamat: „gonoszságaimmal”, „gyengeségeimmel”, „vállalhatatlanságaimmal” együtt teljes, sebezhető, sebző, szerethető, szerető valómat is elrejt, elszigeteli, elmagányosítja a sötét.

Nincs is kegyetlenebb ítélet a magunkénál.

Talán ez lenne a gyónás valódi értelme, akár az egykori nyilvános gyónásé is? És ez lehetne az értelmünk bűneink, tévedéseink, tökéletlenségeink, vállalhatatlannak vélt vonásaink és történeteink kimondásának, felvállalásának, megosztásának: kilépni a fényre. Felszabadulni a szégyen alól, a mentegetés vagy az önostorozás kényszerei alól. Egyszerűen csak annak (merni) lenni, aki és ahogy épp vagyok. Történetesen olyannak, „aki gonoszat tett”. S ennek az igazságnak a fényében, mások Isten tekintetét közvetítő szemében venni észre: a nyomorúságaimmal sem vagyok egyedül. A bűneimben sem vagyok szerethetetlen.

Milyen nehéz is elhinni, hogy az áttetsző, hiteles, látható élethez talán nem is kell tökéletesnek lenni! S hogyha az ember „az igazsághoz szabja tetteit”, az talán épp annyit jelent: akármit tett is, van benne elég hit és bizalom, kilépni a fényre.

Csak adj nekünk bátorságot hozzá! Hiszen nem ítélni jöttél.

Kipke Ágnes, Budapest